

Fabra, fos a negre

RTVV ja només compta dos canals de televisió. Les penúries econòmiques de l'ens han posat fi a Nou 2, el refugi dels espais de més qualitat. Des que Alberto Fabra va arribar a la Generalitat, ara fa tot just dos anys, la petita pantalla tan sols li ha proporcionat disgustos: el Tribunal Suprem va anul·lar les concessions de TDT, l'ERO de RTVV és als tribunals i, a més, no gosa reconnectar TV3.

Era dilluns a la nit i Alberto Fabra havia conclòs una altra jornada maratoniana com a alcalde de Castelló de la Plana. En concret, era el 21 de febrer del 2011, i el cap de setmana anterior la ciutat havia viscut una manifestació multitudinària en favor de les emissions de TV3 al País Valencià, clausurades per un Francisco Camps a qui cinc mesos després Fabra succeiria de sobte com a president de la Generalitat.

Arribat a casa, havent sopat, l'alcalde Fabra va encendre el seu ordinador, va

accedir al seu mur de Facebook i no va dubtar a escriure enèrgicament: "Hemos visto este fin de semana cómo muchos castellonenses reclamaban la libertad de poder sintonizar TV3 en Castellón. Parece mentira q en el siglo XXI se limite la posibilidad d q las personas podamos elegir el medio de comunicación q deseamos sintonizar. Como esto se produce porque Zapatero no concede un multiplex a la CV, lo vamos a reclamar en el pleno. Vale ya de prohibiciones!!!!!!!" [sic].

El plenari que va anunciar Fabra no sols va celebrar-se finalment, sinó que l'Ajuntament de Castelló fou dels pocs governats pel PP que van aprovar una resolució en favor de les emissions de TV3, i de tots ells, el més important.

En canvi, dos anys i mig més tard, amb Fabra a la presidència del Consell i el PP al capdavant de l'executiu estatal, l'arribada de TV3 a les comarques valencianes continua en punt mort. És cert que les Corts han aprovat el conveni de reciprocitat amb Canal 9 que van signar recentment els governs valencià i català, però aquest acord depèn de la concessió d'un tercer múltiplex al País Valencià, una ampliació de l'espai radioelèctric que ara mateix no figura entre les principals preocupacions del ministre d'Indústria, José Manuel Soria.

La impetuosa renúncia a les prohibicions que va proclamar Alberto Fabra aquella nit del febrer del 2011 davant de l'ordinador ara sembla un excés verbal característic de l'època preelectoral que es vivia. Perquè, si els castellonencs –i els valencians, en general– no poden sintonitzar encara la televisió pública catalana, és perquè així ho ha volgut ell. D'espai per a reconnectar el senyal, la Generalitat en tenia des de l'era Camps, ja que fa anys que els tres canals de RTVV –és a dir, Canal 9, Nou 2 i el Nou 24, a més de Canal 9 en alta definició– arriben per duplicat a les Illes valencianes.

Des de dilluns de la setmana passada, però, l'espai per què es podria resintonitzar TV3 és més ampli encara. La supressió de Nou 2 –l'antic Punt 2– com a conseqüència de les retallades pressupostàries ha comportat la fusió del seu senyal amb el de l'informatiu Nou 24, que és com ara s'anomena aquest canal únic que barreja les notícies d'actualitat i la reemissió de programes antics.

El vice-president valencià, José Ciscar, ja havia anunciat la intenció de reduir els canals de televisió a només dos, però la data exacta no es va conèixer fins poques hores abans que es produïra la mort oficial de Nou 2, esdevinguda a les 0 hores del 6 de juliol del 2013.

A diferència de Canal 9 –amb una gralla basada en les pel·lícules, majoritàriament doblades al castellà–, Nou 2 era íntegrament en català, i també a diferència d'aquella, la programació destacava per la seua qualitat. Els treballadors que la

direcció de RTVV no volia al seu primer canal –i més concretament, a la seua macroàrea d’informatius– eren deportats a les naus prefabricades que ocupaven els terrenys adjacents al centre de producció de Burjassot, batejades entre la plantilla amb el nom de *Guantánamo*.

En realitat, l’única cosa que no diferenciava en excés Canal 9 i Nou 2 era el seu nivell d’audiència, ínfim en tots dos casos: ja hi ha dies en què el primer canal de RTVV es mou pels volts del 2%, una dada irrisòria que s’explica pel baix atractiu de les emissions i pel desprestigi latent dels seus informatius, que malgrat tot mantenen un *share* molt superior a la mitjana de la cadena. L’oberturisme que ha volgut imprimir-hi la nova directora general, Rosa María Vidal, amb prou feines si s’hi nota. Si de cas, en les notícies relacionades amb el món cultural, que anteriorment es confonien amb les de la secció de premsa rosa *La Revista* i ara, per contra, sí que fan alguna concessió a la cultura en sentit estricte.

Igualment, el canal Sí Ràdio, de fórmula musical, ha incorporat cançons en català al seu repertori: de cada tres que se n’emeten, una és en aquesta llengua, un èxit que cal atribuir a Rafael Xambó, sociòleg i músic però, sobretot, membre de Compromís al consell d’administració.

Maldecaps. De tots els problemes que el món de la televisió genera a Alberto Fabra, el més gran té a veure amb l’ERO de RTVV, que culminarà a l’agost i deixarà sense feina 1.131 treballadors. Se’n salvaran únicament 564, un de cada tres que hi havia a començaments del 2013.

Els sis sindicats amb representació al comitè d’empresa –CCOO, Intersindical,

La relació entre el vice-president Ciscar i la directora general de RTVV, Rosa Vidal, és molt tensa

UGT, CSIF, USO i CGT– van recórrer en contra al Tribunal Superior de Justícia (TSJCV) i la resposta arribarà aviat.

El Tribunal Suprem va confirmar la potestat de la sala social del TSJCV per a jutjar l’acomiadament massiu de treballadors –RTVV havia presentat un recurs– i les probabilitats que siga anul·lat són elevades. El precedent de Telenormandia pesa com una llosa sobre el Consell: el Tribunal Superior de Justícia de Madrid va considerar improcedents les indemnitzacions dels 861 comiats, i el govern autonòmic presidit per Ignacio González s’ha vist obligat a abonar 45 dies per cada any treballat –i no els 20 dies que havia previst– a cadascun dels treballadors afectats, cosa que ha incrementat la despesa de l’ERO en 25 milions d’euros. En el cas valencià, l’absència de negociacions amb la plantilla fa pensar que els jutges també el tombaran, potser al setembre o l’octubre.

El vice-president Ciscar ja ha avisat que, en aquest cas, la vida de RTVV correria perill. D’una banda, és cert que una penalització afegida imprevista comprometria i molt el futur de la televisió, però de l’altra, també ho és que el PP difícilment renunciaria a una televisió pròpia a escassos mesos d’unes eleccions valencianes renyides com mai.

La relació de Ciscar amb la directora general de RTVV és molt tensa. En una sessió de control de les Corts, Rosa María Vidal no va amagar que, com que es tractava d’una empresa pública, les clàusules de confidencialitat –per exemple, en el contracte del comentarista de les curses de Fórmula 1, Víctor Seara– eren nul·les de dret. Aquell episodi, així com l’adquisició de tres documentals d’ideologia marcadament conservadora a l’empresa Triskel per valor de 200.000 euros –dels quals només se’n va emetre un, i el preu de mercat dels quals era inferior a 4.000 euros– durant el pas de José López Jaraba per la direcció de l’ens, ha provocat un enrenou important.

Tot plegat no s’acaba ací, però. La fosa a negre d’Alberto Fabra inclou tots els canals de TDT valencians. Els que va assignar Esteban González Pons com a conseller el cap d’any del 2005 i que el Tribunal Suprem ha tombat en una decisió judicial que qualifica d’“arbitrària” i exempta de “pluralisme” aquella adjudicació massiva a les televisions ideològicament més proclius.

Les concessions comarcals de TDT –una trentena, esteses de cap acap del país– hauran de ser adjudicades de nou [vegeu EL TEMPS núm. 1.499], una vegada que el procés retorne al moment en què la mesa de contractació va atorgar-les a les empreses beneficiàries. Ara mateix totes emeten de manera provisional, i algunes ni tan sols no ho fan. Van aconseguir una concessió per què optaven uns altres grups –menys afins al PP, però–, es van quedar sense i avui ja no existeixen.

Víctor Maceda

Avancem junts

Port de Barcelona

Port de Barcelona, el primer *hub* logístic del sud d'Europa.

www.portdebarcelona.cat

